

Arrest

**nr. 68 801 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BECKERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 5 augustus 1979 in het dorp Kot Gulla in het district Chakwak van de provincie Punjab. Toen u zeven of acht jaar oud was verhuisde u naar Sarghoda, waar u tot 1995 studeerde. Enkele maanden later vestigde u zich in Islamabad waar u tot december 2008 in de computersector werkte. Vervolgens keerde u terug naar Kot Gulla.. Op 13 oktober 2009 vroeg uw jeugdvriend hem een auto te lenen. Daar uzelf geen auto bezat, vroeg u aan uw familielid S. (...) om zijn auto aan Q. (...) uit te lenen. De auto werd echter niet teruggebracht door uw vriend, waarna u hem op 15 oktober ging zoeken in Sarghoda. Tijdens uw verblijf in Sarghoda vernam u dat de politie S. (...) arresteerde omdat met zijn auto een zelfmoordaanslag gepleegd was. Omwille van

uw aandeel in het uitlenen van de auto achtte u uw leven niet veilig en ging u bij een vriend van uw vader in Peshawar onderduiken. Eind november 2009 verliet u Pakistan om op 31 december 2009 in België aan te komen, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. Na uw vertrek vernam u dat S. (...) en Z. (...), de zonen van S. (...), geld aan uw familie vroegen om het stilzwijgen van S. (...) over uw aandeel in het uitlenen van de auto te garanderen. In januari 2010 betaalde uw familie geld aan S. (...) en Z. (...) waarna zij hen meedeelden dat uw vader toch uw naam vernoemde. In februari staken S. (...) en Z. (...) uw ouderlijk huis in brand waarna uw familie de streek verliet.

U ontvluchtte Pakistan omdat u door uw verre familieleden afgeperst en door de politie gezocht zou worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een attest van tewerkstelling, loonfiches, een arbeidscontact, een huurcontract en een attest van een gevolgde cursus neer.

B. Motivering

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de Pakistaanse overheid (CGVS p.4). Doorheen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal slaagt u er evenwel niet in duidelijkheid te scheppen over de vervolging van de Pakistaanse overheid. Waar u eerst stelt dat u niet weet of u al dan niet gezocht wordt door de politie, meent u later dat de politie wel degelijk naar u op zoek is (CGVS p.5-6). Dat de politie u zoekt heeft uw familie evenwel slechts vernomen van uw tegenstanders, de zonen van S. (...) (CGVS p.6). U blijkt met andere woorden geheel onwetend te zijn over dit onderwerp, op hetgeen de persoon die u en uw familie afpersten en aanvielen u vertelden na (CGVS p.6,9). Het is weinig geloofwaardig dat u uw vrees ten opzichte van de Pakistaanse overheid louter kan staven met een onbetrouwbare bron. Gezien uw contacten met uw familie in Pakistan getuigt het feit dat u niet de moeite doet om te achterhalen welke houding de Pakistaanse overheid tegenover u aanneemt allerminst van interesse in uw problemen in Pakistan. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot het geloof in uw asielmotieven.

De problemen die u en uw familie met S. (...) en Z. (...) gekend hebben, kan u bovendien evenmin aannemelijk voorstellen. Het verhaal dat u ophangt dat S. (...) maandenlang uw aandeel in de zelfmoordaanslag zou verzwegen hebben in ruil voor geld, is zeer weinig geloofwaardig. Het valt immers niet in te beelden dat iemand die u als welgesteld beschrijft, het maandenlang in gevangenschap bij de geheime politie zou nalaten om zichzelf vrij te pleiten door uw geringe rol in de zelfmoordaanslag te verzwijgen om de enkele reden dat zijn zonen geld van u zouden krijgen. Geconfronteerd met deze onwaarschijnlijkheid houdt u het erop dat u enkel wist wat Z. (...) en S. (...) u vertelden. Het valt dan ook op dat u niet alleen over de vervolging van de overheid maar ook over het fijne van de deal met de zonen van S. (...) in het duister tast. Zo stelt u eerst dat niemand, zelfs zijn zonen niet, wist wat er met S. (...) gebeurde na zijn arrestatie. Als later blijkt uit uw relaas dat Z. (...) en S. (...) wel met hun vader contact moeten hebben gehad, komt u hierop terug en besluit u andermaal dat u slechts informatie via hen verkreeg (CGVS p.6,7). Hoe dan ook blijft het allerminst aannemelijke stilzwijgen van S. (...) cruciaal in de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asiolverhaal. Dit stilzwijgen van S. (...) kan als enige verklaring aangevoerd worden voor het niet contacteren van uw familie door de Pakistaanse veiligheidsdiensten in de maanden die uw familie nog in uw ouderlijk huis doorbracht na uw vertrek. Dat het uw relaas aan interne logica ontbreekt draagt allerminst bij tot het geloof in uw asielmotieven.

Daarnaast schaden ook vaagheden en eigenaardigheden in verband met de zelfmoordaanslag het geloof in uw asielmotieven. Zo is het merkwaardig dat uw kennis van de zelfmoordaanslag uiterst beperkt blijft. U kan slechts de plaats en de datum van de aanslag vermelden, informatie die u bovendien van S. (...) en Z. (...) verkreeg (CGVS p.9). Hoewel u weet dat er op het internet informatie over terug te vinden is, achtte u het niet nodig om zich te informeren over de aanslag waarvoor u, zo gelooft u, gezocht wordt (CGVS p.9-10). Indien u werkelijk vreest beschuldigd te worden van medeplichtigheid bij een aanslag kan van u worden verwacht dat u zich op de een of andere manier tracht in te lichten over de omstandigheden en gevolgen van de aanslag. Ook moet er op gewezen worden dat het erg eigenaardig is dat de Taliban een geleende auto gebruikt voor een zelfmoordaanslag waardoor het voor de Pakistaanse veiligheidsdiensten mogelijk wordt om via de auto leden van de Taliban te traceren. Door te stellen dat de Taliban normaal gezien gebruik maakt van gestolen auto's voor haar bomaanslagen, sluit u zich bij de onverklaarde eigenaardigheid aan (CGVS p.10).

Zelfs indien er van uitgegaan wordt dat uw asielaanvraag op de waarheid berust, quod non, kan u niet verduidelijken waarom u niet op bescherming van de overheid zou kunnen rekenen. U houdt vol dat, indien u de politie de ware toedracht van uw aandeel in de zelfmoordaanslag zou vertellen, de dood uw deel zou zijn. Uw bewering dat u niet op een eerlijke behandeling zou kunnen rekenen kan u slechts onderbouwen door te stellen dat de politie en de rechtbank aan de kant van het geld staan. Het geld en de macht situeert u vervolgens bij de familie van S. (...). Zij zouden over macht beschikken tot op het districtsniveau, zo stelt u. Gevraagd waarom u zich dan niet wendde tot een niveau dat het district overschrijdt, komt u met de onwaarschijnlijke stelling dat het districtsniveau in Pakistan alle macht bezit

(CGVS p.9). Dit is niet ernstig. Dat u slechts met algemene ongefundeerde beweringen komt om uw gebrek aan afdoende bescherming in Pakistan te staven ondermijnt andermaal het geloof in uw nood aan bescherming.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat uw asielaanvraag met vaagheden en onwaarschijnlijkheden aan elkaar hangt. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert treft u aan in het administratief dossier.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag worden door het gebrek aan documenten allerminst weggelaten. U legt immers slechts documenten neer die uw verblijf in België getuigen, geen enkel document legt u voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel doet verzoeker gelden dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) schendt.

De verwerende partij, zo stelt hij, beweert ten onrechte dat zijn vluchtmotieven niet geloofwaardig zouden zijn. Verzoeker herhaalt de essentie van zijn asielaanvraag en betoogt dat hij een zeer terechte vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religie en zijn politieke overtuiging, hoewel hij zelf geen extremistisch Talibanlid is. Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet en stelt dat het dus voldoende is dat deze kenmerken aan hem worden toegeschreven door de Pakistaanse autoriteiten. Ook mensen die niet effectief vervolgd zijn maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen erkend worden als vluchteling: het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, volstaat.

Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting met een weerlegging van een aantal bevindingen in de bestreden beslissing.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet

niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. In de bestreden beslissing is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat de door verzoeker voorgehouden vrees ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten geenszins aannemelijk werd gemaakt, gezien de opeenstapeling van onduidelijke, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen die hij aflegde. Zo stelde de verwerende partij vast dat (i) verzoeker tot nog toe weinig inspanningen heeft geleverd om zich te informeren omtrent de precieze stand van zaken en de evolutie van zijn problemen met de Pakistaanse autoriteiten, terwijl hij wel uitdrukkelijk verklaarde nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in Pakistan, (ii) de problemen die hij en zijn familie hadden met S. en Z. door hem niet aannemelijk werden voorgesteld en het niet geloofwaardig is dat een welgestelde persoon als S., die maandenlang in gevangenschap bij de geheime politie zou hebben geweest, zichzelf niet zou hebben vrijgepleit omwille van het geld dat zijn zonen van verzoeker zouden ontvangen, (iii) verzoeker amper kennis heeft over de zelfmoordaanslag die nochtans de oorzaak is van het feit dat verzoeker, omwille van zijn vermeende betrokkenheid, een gegronde vrees voor vervolging zou hebben, terwijl van hem zou kunnen worden verwacht dat hij zich zou informeren over de omstandigheden en gevolgen ervan, (iv) het niet logisch is dat de Taliban zich zou bedienen van een geleende auto bij een zelfmoordaanslag, omwille van de traceerbaarheid van haar leden, hetgeen in wezen door verzoeker wordt bevestigd, waar hij verklaart dat normaal gezien gebruik wordt gemaakt van gestolen wagens, (v) verzoeker slechts met algemene ongefundeerde beweringen wil aannemelijk maken dat hij in Pakistan geen afdoende bescherming kan krijgen.

2.1.4. Ten aanzien van de vragen die de verwerende partij zich stelde omtrent de afpersing, door S. en Z. van zijn familie, doet verzoeker gelden dat het zeer aannemelijk is dat S. en Z. de situatie misbruikten en zich baseerden op wraak om de familie af te persen en niet zouden nalaten om hem te bedreigen en vage en tegenstrijdige informatie te geven. Dit is echter een loutere herhaling van de eerder afgelegde verklaringen, die geen antwoord biedt op de bevinding van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat een welgesteld man onschuldig in de gevangenis zou blijven zitten om reden dat zijn zonen geld zouden ontvangen van verzoeker.

Voorts doet verzoeker gelden dat verkeerdelijk werd gesteld dat de bomaanslag met een geleende auto werd gepleegd: een lening veronderstelt dat men het geleende goed teruggeeft. Het gaat, aldus verzoeker, wel degelijk om misbruik van vertrouwen waarbij de auto die werd overhandigd onder verplichting om die terug te geven, bedrieglijk werd verduisterd door een Talibanaanhanger; het feit dat S. een onschuldige burger werd gearresteerd en niet de terroristen die achter deze aanslag zitten, toont duidelijk aan dat het opzet van de Taliban bereikt is en dat zij dus niet getraceerd konden worden. Verzoeker kan hierin evenmin worden bijgetreden: de verwerende partij heeft terecht geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat Talibanleden het risico zouden nemen dat zij via een gekende contactpersoon een auto in gebruik zouden gaan nemen. Of het nu al dan niet gaat om misbruik van vertrouwen is niet relevant, gezien het feit dat de auto werd overhandigd op verzoek van een welbepaald persoon, waardoor een aanslag met die wagen de autoriteiten op het spoor van de daders zou kunnen brengen. Waar verzoeker stelt dat het lot van S. het bewijs is van het feit dat de argumentatie van de verwerende partij niet klopt, dient erop gewezen dat de gevangenneming van S. –en zijn maanden durende detentie– hiervoor reeds ongeloofwaardig werd bevonden.

De door verzoeker aangevochten motieven van de bestreden beslissing blijven, gezien het voorgaande, dan ook onverminderd overeind, net zozeer als de overige redenen van de bestreden beslissing die door verzoeker niet met concrete tegenargumenten worden betwist.

Verzoeker doet verder, met betrekking tot de mogelijkheid tot bescherming door de Pakistaanse autoriteiten, gelden dat de verwerende partij laat uitschijnen dat hij zich dan maar moet onderwerpen aan deze autoriteiten en ervan uit moet gaan dat hij eerlijk zal worden behandeld, terwijl de arrestatie van S. bewijst dat dit niet klopt. Bovendien hebben de Pakistaanse autoriteiten redenen om te vermoeden dat verzoeker, gezien zijn contacten met Q., een Talibanaanhanger zou zijn. Verzoeker komt echter niet verder dan blote beweringen, die in het licht van zijn ongeloofwaardig asielaas geen soelaas kunnen brengen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verklaringen van verzoeker zich laten kenmerken door vaagheden, onwetendheden en gebrek aan logische coherentie, zodat ze niet geloofwaardig zijn. Verzoeker, die erkent dat hij geen enkel bewijskrachtig element voorbrengt, kan zich derhalve niet beroepen op het voordeel van de twijfel. Aangezien het relaas ongeloofwaardig is maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat de aandacht op zijn persoon zou zijn gevestigd door de Pakistaanse autoriteiten en al evenmin dat deze hem Talibanconnecties zouden toeschrijven.

2.1.5. De verwerende partij heeft op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven genoegzaam kunnen oordelen dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel doet verzoeker gelden dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Hij verwijst naar zijn asielrelaas en betoogt dat, indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, hij zou onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die erin bestaat onschuldig te worden opgesloten en mogelijks vermoord te worden.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de afkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer specifiek in het geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Terzake stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het administratief dossier dat voor burgers in de provincie Punjab, zoals verzoeker, geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van de voormelde bepaling. Dit wordt door verzoeker op geen enkele wijze betwist en wordt door de Raad bijgetreden.

2.2.4. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij aanspraak kan maken op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS